

- 2) Artykuł 28 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/88, należy interpretować w ten sposób, że organizacja zbiorowego zarządzania, która pobiera we własnym imieniu, ale na rzecz podmiotów praw autorskich do utworów muzycznych, wynagrodzenia należne im w zamian za zezwolenie na publiczne udostępnianie ich utworów chronionych, działa w charakterze „podatnika” w rozumieniu tego artykułu i w związku z tym uważa się, że otrzymała te usługi od tych podmiotów, zanim sama wyświadczyła je użytkownikowi końcowemu. W takim przypadku organizacja ta jest zobowiązana do wystawienia we własnym imieniu na rzecz użytkownika końcowego faktur, na których wykazane są pobrane od niego wynagrodzenia, w tym podatek od wartości dodanej (VAT). Podmioty praw autorskich są z kolei zobowiązane do wystawienia na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania faktur obejmujących VAT za usługę świadczoną z tytułu otrzymanych wynagrodzeń.

(¹) Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Land Baden-Württemberg / D.R.

(Sprawa C-619/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2003/4/WE – Publiczny dostęp do informacji dotyczących środowiska – Przedsięwzięcie budowy infrastruktury „Stuttgart 21” – Oddalenie wniosku o udzielenie informacji o środowisku – Artykuł 4 ust. 1 – Podstawy odmowy – Pojęcie „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” – Zakres – Ograniczenie w czasie ochrony takich materiałów]

(2021/C 79/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Baden-Württemberg

Strona pozwana: D.R.

Przy udziale: Deutsche Bahn AG, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” obejmuje wszystkie informacje, które krążą w obrębie organu władzy publicznej i które w dniu złożenia wniosku o udzielenie dostępu nie opuściły wewnętrznej sfery tego organu, ewentualnie po ich otrzymaniu przez ten organ i o ile nie zostały one lub nie powinny być zostać podane do publicznej wiadomości przed tym otrzymaniem.

- 2) Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że możliwość zastosowania wyjątku od prawa dostępu do informacji o środowisku przewidzianego w nim w odniesieniu do materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się organów władzy publicznej nie jest ograniczone w czasie. Jednakże wyjątek ten może być stosowany wyłącznie w okresie, w którym ochrona zażądaney informacji jest uzasadniona.

(¹) Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 20 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov / LN

(Sprawa C-655/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 – Artykuł 9 – Pojęcia „działalności gospodarczej” i „podatnika” – Transakcje polegające na wykorzystywaniu majątku w sposób ciągły w celu uzyskania z tego tytułu dochodu – Nabycie przez wierzyciela nieruchomości w ramach postępowania egzekucyjnego wszczętego w celu odzyskania pożyczek zabezpieczonych hipoteką i sprzedaż tych nieruchomości – Zwykle wykonywanie prawa własności przez uprawnionego]

(2021/C 79/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

Strona przeciwna: LN

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że transakcja, w ramach której dana osoba uzyskuje w drodze przysądzenia nieruchomości będącą przedmiotem egzekucji wszczętej w celu odzyskania uprzednio udzielonej pożyczki, a następnie dokonuje sprzedaży tej nieruchomości, nie stanowi sama w sobie działalności gospodarczej, jeżeli transakcja ta wchodzi w zakres zwykłego wykonywania prawa własności oraz prawidłowego zarządzania majątkiem prywatnym, w związku z czym osoby tej nie można uważać za podatnika w odniesieniu do tej transakcji.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-744/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2013/59/Euratom – Podstawowe normy dotyczące ochrony zdrowia przed niebezpieczeństwem promieniowania jonizującego – Artykuł 106 – Brak transpozycji w wyznaczonym terminie]

(2021/C 79/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot i G. Gattinara, pełnomocnicy)